

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 20, 2014

Nummer 20, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2014:5234](#) 03-09-2014

Helmond/beleidsnotitie

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3546](#) 01-10-2014

GS Drenthe

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3463](#) 24-09-2014

Loon op Zand/bestemmingsplan Buitengebied 2011

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3487](#) 24-09-2014

Uden/bestemmingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3485](#) 24-09-2014

Veenendaal/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3480](#) 24-09-2014

Peel en Maas/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3388](#) 17-09-2014

Breda/wijzigingsplan, vormverandering bouwvlak

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3380](#) 17-09-2014

Staatssecretaris EZ

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3345](#) 10-09-2014

Ede/omgevingsvergunning

[Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3340](#)

10-09-2014

Zwolle/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3213](#) 27-08-2014

GS Overijssel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3090](#) 20-08-2014

Zuid-Willemsvaart Maas-Den Dungen/nadeelcompensatie

RECHTSPRAAK

GS Drenthe

De activiteit vindt plaats in de nabijheid van een EHS/Natura 2000-gebied. Het college heeft terecht een milieueffectrapportage verlangd.

Casus

Besluit dat verplicht tot het maken van een milieueffectrapport (mer) voor (de uitbreiding van) een ontgroning in een gebied dat tot de ecologische hoofdstructuur (EHS) behoort en dat in de nabijheid van een Natura 2000-gebied ligt. Appellante stelt dat de voorgenomen activiteit niet rechtvaardigt dat zij een mer moet opstellen omdat in de aanmeldingsnotitie alle relevante milieuaspecten zijn onderzocht en is geconcludeerd dat de ontgroning geen aanzienlijke negatieve milieugevolgen zal veroorzaken. Ook de ligging van het gebied is volgens appellante geen omstandigheid die een mer rechtvaardigt.

Rechtsvraag

Is een mer vereist?

Uitspraak

De criteria van bijlage III bij de EEG-richtlijn milieueffectbeoordeling waarmee het college bij zijn beslissing rekening heeft moeten houden, hebben onder meer betrekking op de kenmerken van het project, de plaats van het project en de kenmerken van het potentiële effect. Bij de plaats van het project dient ingevolge bijlage III bij de richtlijn in het bijzonder aandacht te bestaan voor speciale beschermingszones en voor gebieden die in de wetgeving van lidstaten zijn aangeduid of door die wetgeving worden beschermd.

De uitbreiding van de ontgroning is voorzien in het Gasselterveld gelegen in de EHS en in de nabijheid van het Natura 2000-gebied Drentsche Aa. De voorgenomen ontgroning is aldus voorzien in en nabij gevoelige gebieden waarbij sprake is van te beschermen natuurwaarden. Gelet hierop en op de omstandigheid dat als onderdeel van de ontgroning bestaande bebouwing behorende tot de EHS verloren zal gaan, is het standpunt van het college dat de voorgenomen ontgroning belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben niet

onredelijk.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3546

Zaaknummer: 201308398/1/R4

Wetsartikelen: 7.17 WMB

RECHTSPRAAK

Veenendaal/planschade

Uit te werken bestemming, wetsgeschiedenis artikel 6.1 Wro, rechtszekerheid en planologische vergelijking.

Casus

Bij onderscheiden brieven van 31 augustus 2010 hebben appellant en anderen het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade als gevolg van de planologische wijziging, bij de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Veenendaal-Oost' (hierna: het nieuwe bestemmingsplan) op 30 augustus 2007, in een in de nabijheid van hun onderscheiden woningen gelegen gebied.

Appellant en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro, de krachtens het nieuwe bestemmingsplan uit te werken bestemming voor woondoeleinden van het plangebied terecht niet bij de vergelijking met het oude planologische regime is betrokken. Dat een uitwerkingsplan volgens artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro een zelfstandige grondslag voor een tegemoetkoming in planschade kan zijn, betekent volgens appellant en anderen niet dat daarmee tevens is beoogd de uit te werken bestemming in die vergelijking buiten beschouwing te laten. Voorts achten zij het in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel om in hun geval aan – de geschiedenis van de totstandkoming van – artikel 6.1, zesde lid, van de Wro betekenis toe te kennen.

Rechtsvraag

Staat het rechtszekerheidsbeginsel de toepassing van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro in de weg?

Uitspraak

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro (*Kamerstukken II* 2011/12, 33135, 3, p. 13-14 en 44-45) valt af te leiden dat de wetgever heeft beoogd dat een uit te werken bestemming niet in de vergelijking tussen het oude en het

nieuwe planologische regime mag worden betrokken en geen grond voor een vergoeding van planschade is, zolang geen uitwerkingsplan is vastgesteld en in werking getreden.

Ten tijde van de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade was artikel 6.1, zesde lid, van de Wro nog niet van toepassing. Daarom verzet de rechtszekerheid zich tegen het oordeel dat, gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, de uit te werken bestemming voor woondoeleinden van het plangebied niet tot een tegemoetkoming in planschade kan leiden en bij de vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime in haar geheel buiten beschouwing dient te worden gelaten. De geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro doet derhalve in dit geval niet af aan de uitspraak van de Afdeling van 17 april 2013.

Hoewel die uitspraak betrekking heeft op een geval waarin de uit te werken bestemming onderdeel van het oude planologische regime was, is er geen aanleiding om daarover anders te oordelen in het geval waarin, zoals hier, die bestemming onderdeel van het nieuwe planologische regime is. Appellant en anderen betogen terecht dat de rechtbank ten onrechte betekenis aan dat onderscheid heeft toegekend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3485

Zaaknummer: 201310873/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 lid 6 Wro

RECHTSPRAAK

Peel en Maas/planschade

Maximale invulling aan de hand van een reële prognose, niet aan de hand van de milieuvergunning.

Casus

Appellant heeft bij het college op 18 juni 2010 een verzoek om een tegemoetkoming in planschade ingediend. Appellant heeft gesteld dat hij als gevolg van een besluit van het college van 16 december 2008 schade heeft geleden in de vorm van waardevermindering van zijn woning. Bij dit besluit heeft het college aan Schutterij Sint Martinus krachtens artikel 19, eerste lid, van de Wet op de Ruimtelijke Ordening voor een perceel vrijstelling verleend van het bestemmingsplan 'Handelsterrein De Schor', bestemming 'Groenvoorzieningen', en krachtens artikel 40 van de Woningwet een bouwvergunning verleend voor het oprichten van een schutterslokaal, vijf schietmasten en een opslagcontainer. Appellant heeft toegelicht dat hij aanzienlijke geluidsoverlast ondervindt door de activiteiten van de schutterij, bestaande uit traditioneel Limburgs schieten.

Gloudemans heeft het college geadviseerd geen tegemoetkoming in planschade aan appellant toe te kennen. Volgens het college blijkt uit dit advies dat de geluidsbelasting binnen de op grond van de milieuwetgeving bepaalde grenswaarden blijft, dat de geluidsproductie als gering kan worden gekwalificeerd en dat de waarde van de woning van appellant hierdoor niet wordt beïnvloed.

Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat realisering van de maximale geluidsbelasting die het besluit van 16 december 2008 mogelijk heeft gemaakt met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten, aangezien in de aan de schutterij verleende milieuvergunning van 30 september 2008 gebruiksvoorschriften zijn opgenomen, de schutterij gehouden is deze voorschriften na te leven en op het college een beginselplicht tot handhaving rust.

Rechtsvraag

Kan realisering van de maximale geluidsbelasting met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten worden geacht omdat in de aan de schutterij verleende milieuvergunning gebruiksvoorschriften zijn opgenomen en daaruit volgt dat het uit de activiteiten van de schutterij voortvloeiende geluid beperkt moet worden tot bepaalde maximale geluidsniveaus?

Uitspraak

In het kader van de toepassing van de hiervoor onder 3.1 vermelde maatstaf heeft de rechtbank terecht vooropgesteld dat in het besluit van 16 december 2008 geen voorschriften over het gebruik van de schutterij zijn opgenomen, zodat dit besluit in beginsel een onbegrensde toename van de geluidsbelasting mogelijk heeft gemaakt. Realisering van de maximale geluidsbelasting kan echter volgens de rechtbank met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten worden geacht omdat in de aan de schutterij verleende milieuvergunning gebruiksvoorschriften zijn opgenomen en daaruit volgt dat het uit de activiteiten van de schutterij voortvloeiende geluid beperkt moet worden tot bepaalde maximale geluidsniveaus. Door aldus te overwegen, heeft de rechtbank niet onderkend dat de milieuvergunning geen onderdeel uitmaakt van de planologische maatregel, zoals vervat in het besluit van 16 december 2008. Deze milieuvergunning dient dan ook niet bij de te verrichten planvergelijking te worden betrokken. In aanmerking genomen dat een inmiddels verleende milieuvergunning ingetrokken of gewijzigd kan worden, biedt de aan de schutterij verleende milieuvergunning evenmin grond voor het oordeel dat realisering van de maximale geluidsbelasting met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten moet worden geacht. Daarentegen dient in het kader van het onderzoek naar hetgeen op grond van het planologische regime, zoals ontstaan door het besluit van 16 december 2008, op de peildatum maximaal kan worden gerealiseerd, een reële prognose te worden gemaakt van het gebruik van de schutterij met de daaruit voortvloeiende geluidsbelasting dat redelijkerwijs te verwachten is (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2014 in zaak nr. 201302461/1/A2, ECLI:NL:RVS:2014:193).

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3480

Zaaknummer: 201305835/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Staatssecretaris EZ

Aan het begrip ‘project’ als bedoeld in de Habitatrichtlijn moet een ruime uitleg worden gegeven. In dit geval is geen sprake van een project maar van een ‘andere handeling’ in de zin van de NB-wet 1998.

Casus

Vergunning krachtens de NB-wet 1998 voor militaire vliegactiviteiten met helikopters binnen daartoe aangewezen helikopterlaagvlieggebieden boven of nabij Natura 2000-gebieden en beschermde natuurmonumenten. Appellanten zijn van mening dat de vergunde laagvliegactiviteiten als een ‘project’ als bedoeld in de Habitatrichtlijn moeten worden beschouwd. Verweerder is daarentegen van opvatting dat de activiteiten moeten worden aangemerkt als een ‘andere handeling’ in de zin van de NB-wet 1998 omdat de vergunde laagvliegactiviteiten geen fysieke ingreep betreffen.

Rechtsvraag

Is sprake van een project dan wel een andere handeling?

Uitspraak

De begrippen ‘project’ en ‘andere handeling’ zijn in de NB-wet 1998 noch in de Habitatrichtlijn gedefinieerd. Aan het begrip project dient een ruime uitleg te worden gegeven. Deze bestaat daaruit dat onder een project niet alleen een constructie van stoffelijke aard dient te worden verstaan, maar ook andere ingrepen.

Het voorgaande neemt niet weg dat niet iedere ingreep in het natuurlijk milieu kan worden aangemerkt als een project in de zin van de Habitatrichtlijn. Activiteiten waarbij geen sprake is van werken of ingrepen die de materiële toestand van een plaats veranderen, kunnen niet worden aangemerkt als een project in de zin van de Habitatrichtlijn.

Bij het laagvliegen met militaire helikopters boven en nabij Natura 2000-gebieden vindt geen fysieke ingreep plaats in het natuurlijk milieu of landschap. Er is geen sprake van fysieke

veranderingen van de betrokken Natura 2000-gebieden die kunnen worden uitgelegd als werken of ingrepen die de materiële toestand van een plaats veranderen. De vergunde activiteiten kunnen derhalve niet worden aangemerkt als het realiseren van een project, maar moeten worden gezien als het verrichten van een andere handeling.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3380

Zaaknummer: 201303436/1/R2

Wetsartikelen: 6 lid 3 en 4 Habitatrichtlijn en 19d NB-wet 1998

RECHTSPRAAK

Zwolle/omgevingsvergunning

***Treinverkeer is gemotoriseerd verkeer;
grondwaterbeschermingsvoorschrift is van toepassing.***

Casus

Omgevingsvergunning voor een spoorwegemplacement. Bij voorschrift is bepaald dat er geen treinen met dieselmotoren in het grondwaterbeschermingsgebied mogen worden opgesteld. Appellante betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat treinverkeer onder gemotoriseerd verkeer als bedoeld in de Omgevingsverordening Overijssel 2009 valt. Daarmee is miskend dat de in die categorie vermelde voorschriften en beperkingen niet van toepassing zijn op treinen binnen haar inrichting en het desbetreffende voorschrift reeds daarom moet worden vernietigd.

Rechtsvraag

Valt treinverkeer onder gemotoriseerd verkeer?

Uitspraak

Het college stelt dat de regelgever ervoor gekozen heeft de begrippen ‘gemotoriseerd verkeer’ en ‘motorvoertuig’ in de Omgevingsverordening niet te definiëren en dat dit betekent dat deze begrippen in de meest ruime zin moeten worden uitgelegd. Volgens het college gaat het hierbij om alle voertuigen bestemd voor het verkeer, die beschikken over een motor en die een risico kunnen vormen voor de bodem- en grondwaterkwaliteit.

Er is geen aanleiding om deze uitleg onjuist te achten. Het doel van titel 3.2 van de Omgevingsverordening, te weten de bescherming van de kwaliteit van het grondwater, rechtvaardigt een ruime uitleg van deze begrippen. De formulering van de bepalingen in de verordening waar ProRail op heeft gewezen, sluit deze uitleg niet uit. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat onder gemotoriseerd verkeer, als bedoeld in categorie 15 in bijlage 3B van de Omgevingsverordening, ook treinverkeer dient te worden verstaan.

Instantie: Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Datum uitspraak: 10-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3340

Zaaknummer: 201311251/1/A4 en 201400987/1/A4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder e Wabo en Omgevingsverordening Overijssel 2009

RECHTSPRAAK

Ede/omgevingsvergunning

Geen nieuwe beroepsgronden in hoger beroep.

Casus

Omgevingsvergunning voor een vleeskalverenhouderij. In hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank Gelderland wordt een aantal nieuwe beroepsgronden aangevoerd.

Rechtsvraag

Kunnen in hoger beroep nieuwe beroepsgronden worden aangevoerd?

Uitspraak

Appellant heeft eerst in hoger beroep nieuwe gronden aangevoerd. Aangezien het hoger beroep is gericht tegen de uitspraak van de rechtbank en er geen reden is waarom deze gronden niet reeds bij de rechtbank konden worden aangevoerd, en appellant dit uit een oogpunt van een zorgvuldig en doelmatig gebruik van rechtsmiddelen had behoren te doen, dienen deze gronden buiten beschouwing te blijven.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3345

Zaaknummer: 201310198/1/A4

Wetsartikelen: 6:13 Awb

RECHTSPRAAK

Helmond/beleidsnotitie

Beleidsnotitie is een beleidsregel waartegen geen beroep openstaat. De juistheid van de norm kan echter wel in een handhavingprocedure dan wel een maatwerkvoorschriftenprocedure aan de orde worden gesteld.

Casus

Vaststelling beleidsnotitie 'Eindrapportage geluidnormering in horecaconcentratiegebied Helmond'. In de notitie wordt een normstelling van 55 dB(A) etmaalwaarde gehanteerd die is gebaseerd op referentiemetingen in het gebied. Het bezwaar tegen de beleidsnotitie is niet-ontvankelijk verklaard waarbij is aangegeven dat het gaat om een beleidsstuk dat is aan te merken als een beleidsregel in de zin van artikel 1:3, vierde lid, van de Awb. Eisers voeren aan dat de beleidsnotitie is gericht op een individueel rechtsgevolg nu daarin het omgevingsgeluid is bepaald, alsmede het maximale binnenniveau voor 17 horeca-inrichtingen.

Rechtsvraag

Is sprake van een appellabel besluit?

Uitspraak

De beleidsnotitie omvat een plan van aanpak om ten aanzien van individuele horecagelegenheden maatwerkvoorschriften te stellen, op basis van de uitgevoerde meting van het referentieniveau.

In de beleidsnotitie is geconcludeerd dat een normstelling van 55 dB(A) etmaalwaarde gerechtvaardigd is. De beleidsnotitie is een beleidsregel in de zin van de Awb.

De beleidsnotitie geeft het maximale geluidsniveau in de individuele horeca-inrichtingen aan, maar bevat geen rechtstreekse normstelling gericht tot individuele inrichtingen. Deze normstelling staat in artikel 6.16 van het Activiteitenbesluit of in maatwerkvoorschriften die aan individuele inrichtingen worden opgelegd op basis van de beleidsnotitie. Reeds daarom is

de beleidsnotitie niet aan te merken als een concretiserend besluit van algemene strekking en is geen sprake van een beschikking waartegen bezwaar openstaat. Dit neemt overigens niet weg dat de juistheid van de vaststelling van het referentieniveau en het veronderstelde toegestane binnenniveau van een individuele inrichting door de desbetreffende inrichting in een handavingsprocedure, of in een procedure naar aanleiding van het stellen van maatwerkvoorschriften, aan de orde kan worden gesteld.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 03-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2014:5234

Zaaknummer: SHE 12/938 en 12/939

Wetsartikelen: 1:3 lid 4 Awb

RECHTSPRAAK

GS Overijssel

Hersteltermijn voldoende lang, gelet op de aard en omvang van de benodigde gegevens.

Casus

Aanvraag voor een vergunning krachtens de NB-wet 1998 voor een geitenhouderij buiten behandeling gelaten. Daaraan voorafgaand is aanvrager in de gelegenheid gesteld om de ontbrekende gegevens aan te vullen. Volgens appellante was de termijn voor het aanvullen van de aanvraag onredelijk kort. Verweerder stelt dat een termijn van 12 weken voor de aanvulling van de aanvraag voldoende is.

Rechtsvraag

Is de hersteltermijn voor het aanvullen van de ontbrekende gegevens voldoende lang geweest?

Uitspraak

Een hersteltermijn als hier aan de orde moet zijn afgestemd op de aard en de omvang van de gevraagde gegevens en bescheiden. De lengte van die termijn dient zodanig te zijn dat een aanvrager in beginsel in staat kan worden geacht alle gevraagde gegevens en bescheiden voor de afloop van de hersteltermijn aan het bestuursorgaan aan te leveren. Gelet op het voorgaande is de hersteltermijn van 12 weken niet onredelijk kort en bestond er geen aanleiding deze termijn te verlengen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3213

Zaaknummer: 201310732/1/R2

Wetsartikelen: 4:2 Awb en 4:5 Awb

RECHTSPRAAK

Zuid-Willemsvaart Maas-Den Dungen/nadeelcompensatie

Voorzienbaarheid bijkomende infrastructurele werken.

Casus

Wederpartijen zijn sinds 3 juni 2002 eigenaren van de woning met praktijkruimte te Rosmalen.

Het Tracébesluit voorziet in de omlegging van de Zuid-Willemsvaart ten oosten van 's-Hertogenbosch over het traject Den Dungen tot de Maas bij Empel. Ook voorziet het Tracébesluit in de verhoogde aanleg van een weg achter de woning. De aanleg van deze weg is noodzakelijk om de verbinding die de Graafsebaan vormt en die het tracé van de omlegging van de Zuid-Willemsvaart kruist, te kunnen handhaven.

Wederpartijen hebben de minister verzocht om vergoeding van de schade die zij als gevolg van het Tracébesluit stellen te hebben geleden. Aan dat verzoek hebben zij, voor zover hier van belang, ten grondslag gelegd dat de waarde van hun woning is verminderd door de mogelijke aanleg van een weg achter hun woning. Als gevolg van de aanleg van die weg zal het woongenot worden aangetast, zal de geluidshinder, stofhinder, geurhinder en lichthinder toenemen en zal het vrije uitzicht worden aangetast, aldus het verzoek.

Het college heeft advies gevraagd aan de Stichting Adviesbureau Onroerende Zaken (hierna: de SAOZ). In het besluit van 30 mei 2012 heeft de minister de conclusie van de SAOZ over de voorzienbaarheid niet overgenomen. Hij heeft daartoe uiteengezet dat, hoewel in de Startnotitie de plannen voor het omleggen van de Zuid-Willemsvaart niet tot in detail waren uitgewerkt, wederpartijen er rekening mee hadden moeten houden dat het tracé van de omlegging met bijkomende werken op de gronden in de richting van hun perceel zou worden aangelegd. De minister heeft het verzoek om schadevergoeding daarom wegens volledige voorzienbaarheid afgewezen.

De minister betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu in de Startnotitie in het geheel niet wordt gesproken over de mogelijkheid om een weg achter de woning van wederpartijen aan te leggen, er geen grond bestaat voor het oordeel dat zij voorafgaand aan de

koop daar rekening mee hadden moeten houden. Hij voert in dat verband aan dat een startnotitie vergelijkbaar is met een structuurschets en de Afdeling eerder heeft overwogen dat een redelijk denkend en handelend koper er niet van kan uitgaan dat een structuurschets een nauwkeurige uitwerking van de toekomstige invulling van het gebied behelst. De uiteindelijke invulling kan nog op verschillende punten anders worden, zodat in dit geval aan de Startnotitie niet een verwachting kan worden ontleend omtrent specifieke elementen.

Rechtsvraag

Kan op grond van de Startnotitie in dit geval voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

Uit de rechtspraak van de Afdeling (onder andere de uitspraak van 27 maart 2013 in zaak nr. 201204628/1/A2) kan worden afgeleid dat een redelijk denkend en handelend koper bij de keuze voor een bepaald in een startnotitie uitgewerkt tracé tevens rekening moet houden met tijdelijke overlast en beperkingen die gepaard gaan met de verwezenlijking van dat tracé. Anders dan de minister betoogt, volgt hieruit evenwel niet dat ook zonder meer rekening moet worden gehouden met de aanleg van bijkomende infrastructurele werken, zoals, in dit geval, een weg aan de achterzijde van de woning. Beslissend is of de aanleg van deze weg op het moment van aankoop van de woning door wederpartijen voorzienbaar was. In de Startnotitie is een tracé voor de omlegging van de Zuid-Willemsvaart tussen de Maas en Den Dungen beschreven. Op de als bijlage I (kaart 1a) bijgevoegde overzichtstekening is de Graafsebaan weergegeven als een rechte lijn die de aan te leggen omlegging van de Zuid-Willemsvaart kruist. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat aan de hand hiervan niet kenbaar was dat het omleggen van de Zuid-Willemsvaart gepaard zou kunnen gaan met de aanleg van een weg aan de achterzijde van de woning. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat een redelijk denkend en handelend koper hiermee rekening had behoren te houden.

Anders dan de minister betoogt, leiden de uitspraken van de Afdeling van 22 april 2009 in de zaken met nrs. 200807292/1/H2, 200807297/1/H2 en 200807301/1/H2 niet tot een ander oordeel. Daartoe is van belang dat het in die zaken ging om een structuurschets waarin het toekomstige ruimtelijke beleid van de gemeente Zaanstad was vastgesteld. In de structuurschets was vermeld dat het op de bij de schets behorende kaart aangewezen gebied als grote bouwlocatie met een capaciteit van circa 5.500 woningen wordt aangewezen. Een dergelijk plan is naar zijn aard globaler dan de aanwijzing van een specifiek tracé, zoals hier aan de orde, zodat de aanleg van bijbehorende infrastructurele werken van ondergeschikte aard, zoals de aanleg van een ontsluitingsweg, eerder voorzienbaar moet worden geacht.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3090

Zaaknummer: 201311522/1/A2

Wetsartikelen: 16 Tracébesluit en Regeling Nadeelcompensatie Verkeer en waterstaat 1999

RECHTSPRAAK

Uden/bestemmingsplan

Bestemmingsplan, persoonsgebonden overgangsrecht of uitsterfregeling.

In het bestemmingsplan was een gebouw bestemd als 'Bedrijf', in beroep werd deze bestemming vernietigd omdat het gebouw weliswaar als bedrijfsruimte was vergund, maar in gebruik was als woning en in het voorgaande plan ook als zodanig was bestemd. De Afdeling oordeelde dat de raad niet had mogen volstaan met het bestemmen van de vergunde situatie maar had moeten bezien op welke wijze het bestaande gebruik in het plan had kunnen worden opgenomen. Hierbij noemde de raad bijvoorbeeld een uitsterfregeling.

In het nieuwe besluit heeft de gemeente aan de gronden de bestemming 'Tuin' toegekend en de aanduiding 'specifieke vorm van wonen – persoonsgebonden overgangsrecht'.

De Afdeling oordeelt dat het opnemen van persoonsgebonden overgangsrecht, gezien de positieve bestemming in het voorgaande plan en de eerdere uitspraak van de Afdeling, tot een te grote beperking van gerechtvaardigde rechten en belangen van appellant leidt. Het plan is vastgesteld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3487

Zaaknummer: 201311165/1/R3

Wetsartikelen: 3.1 Wro en 3.2.2 Bro

RECHTSPRAAK

Loon op Zand/bestemmingsplan Buitengebied 2011

Bestemmingsplan Buitengebied 2011, tussenuitspraak en aanvullen beroepsgronden, overgangsrecht, positief bestemmen of uitsterfregeling.

De Afdeling heeft de raad in de eerdere tussenuitspraak opgedragen een aantal onderdelen van het plan nader te onderzoeken of onderbouwen. Een van deze onderdelen was het inzichtelijk maken dat het positief bestemmen van een opslagterrein ruimtelijk aanvaardbaar was. In het besluit naar aanleiding van deze tussenuitspraak heeft de raad hieraan gevolg gegeven (uiteindelijk overigens onvoldoende volgens de Afdeling). Tegen dit besluit voeren appellanten aan dat de raad ten onrechte niet heeft beoordeeld of een milieueffectrapportage had moeten worden uitgevoerd. De Afdeling oordeelt dat appellanten haar beroepsgronden hebben uitgebreid met nieuwe, niet eerder aangedragen beroepsgronden. De Afdeling oordeelt dat niet kan worden aanvaard dat na de tussenuitspraak nieuwe beroepsgronden worden aangevoerd die ook reeds tegen het oorspronkelijke besluit naar voren hadden kunnen worden gebracht.

Een ander onderdeel uit de tussenuitspraak betreft de wijze van bestemmen van een voormalige garage waarin permanent wordt gewoond ten behoeve van mantelzorg. De gemeente heeft naar aanleiding van de tussenuitspraak ervoor gekozen een bestemming als tweede bedrijfswoning toe te kennen. De Afdeling oordeelt dat de omstandigheid dat de bewoning onder het overgangsrecht van het voorgaande plan viel, niet betekent dat hieraan een bestemming als tweede bedrijfswoning had moeten worden toegekend. De raad had moeten afwegen welke regeling voor permanente bewoning aanvaardbaar is, waarbij ook gekozen kon worden voor minder vergaande regelingen zoals een uitsterfregeling of een mantelzorgregeling.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3463

Zaaknummer: 201202455/4/R3

Wetsartikelen: 3.1 Wro

RECHTSPRAAK

Breda/wijzigingsplan, vormverandering bouwvlak

Vormverandering bouwvlak intensieve veehouderij op duurzame locatie.

In de Verordening 2012 van de provincie Noord-Brabant is het begrip duurzame locatie niet gedefinieerd. Voor het standpunt dat geen sprake is van een duurzame locatie omdat de bestaande omvang van het bouwvlak 1,82 ha bedraagt, wordt door de Afdeling geen aanknopingspunten gevonden in de toelichting op de verordening. Ook het standpunt dat alleen de bestaande situatie in aanmerking genomen dient te worden bij de beoordeling van de vraag of het perceel een duurzame locatie is, is onjuist.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3388

Zaaknummer: 201306921/1/R3

Wetsartikelen: 3.6 lid 1 onder a Wro en 4.1 Wro